Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (sedmi senat)

z dne 30. septembra 2016[1]

„Konkurenca — Zloraba prevladujočega položaja — Sklep o ugotovitvi kršitve člena 102 PDEU — Določitev najvišjih cen pristaniških storitev za notranji promet s strani pristaniškega organa v Splitu — Zavrnitev pritožbe — Obravnava zadeve s strani organa države članice, pristojnega za konkurenco — Neobstoj interesa Unije“

V zadevi T-70/15,

Trajektna luka Split d.d. s sedežem v Splitu (Hrvaška), ki jo zastopajo M. Bauer, H.-J. Freund in S. Hankiewicz, odvetniki,

tožeča stranka,

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopajo C. Giolito, C. Urraca Caviedes in I. Zaloguin, agenti,

tožena stranka,

zaradi tožbe na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti Sklepa Komisije C(2014) 9236 final z dne 28. novembra 2014, s katerim je bila zavrnjena pritožba tožeče stranke v zvezi s kršitvami člena 102 PDEU, ki naj bi jih storil pristaniški organ v Splitu, oziroma členov 102 in 106 PDEU, ki naj bi jih storila Republika Hrvaška oziroma pristaniški organ v Splitu (zadeva AT.40199 – Pristanišče Split),

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi senat),

ob posvetovanju v sestavi M. van der Woude, predsednik, I. Ulloa Rubio (poročevalec), sodnik, in A. Marcoulli, sodnica,

sodni tajnik: E. Coulon,

izreka naslednjo

1 — Jezik postopka: angleščina.

Sodbo [2]

Dejansko stanje […]

Postopek in predlogi strank […]

Pravo

Pristojnost Splošnega sodišča […]

Vsebinska presoja […]

Prvi razlog: verjetnost, da se lahko dokaže obstoj kršitve […]

26 Drugič, tožeča stranka sicer zatrjuje, da se Komisija – da bi izključila obstoj interesa Unije – ne bi smela sklicevati na to, da je nacionalni organ, pristojen za konkurenco, zadevo že obravnaval, ob tem, da priznava, da se člena 13(2) Uredbe št. 1/2003 v tem primeru ne uporabi, spomniti pa je treba, da se ta določba, tako kot vse določbe te uredbe, nanaša na položaje, v katerih se uporabljata člena 101 in 102 PDEU (sodba z dne 21. januarja 2015, easyJet Airline/Komisija, T-355/13, EU:T:2015:36, točka 43).

27 Zato lahko Komisija zavrne pritožbo na podlagi člena 13(2) Uredbe št. 1/2003 samo, če je bila predmet preiskave, izvedene v skladu s pravili konkurenčnega prava Unije (sodba z dne 21. januarja 2015, easyJet Airline/Komisija, T-355/13, EU:T:2015:36, točka 44).

28 Vendar je v tem primeru, ker se stranki strinjata glede tega, da je nacionalni organ, pristojen za konkurenco, uporabil le hrvaško nacionalno pravo, treba navesti, da je Komisija v točkah 14 in 15 izpodbijanega sklepa samo potrdila trditev tožeče stranke iz njenega dopisa z dne 19. avgusta 2014, da določb člena 13(2) Uredbe št. 1/2003 ni mogoče uporabiti, če se je nacionalni organ, pristojen za konkurenco, v svoji odločbi izrekel le v zvezi z nacionalnim pravom.

29 Komisija je torej v točkah 15 in 18 izpodbijanega sklepa pravilno ugotovila, da se člena 13(2) Uredbe št. 1/2003 v obravnavanem primeru ne uporabi. […]

33 Tretjič, tožeča stranka na eni strani v zvezi s svojo trditvijo, da nacionalni organ, pristojen za konkurenco, ni uporabil prava Unije in ni izvedel smiselne ocene stanja, na eni strani, kot je bilo pravkar navedeno v točki 30 zgoraj, ne izpodbija tega, da določbe nacionalnega prava, na katere je sama oprla svojo pritožbo, ustrezajo členoma 101 in 102 PDEU. Zato je treba izhajati iz tega, da bi bile ugotovitve nacionalnega organa, pristojnega za konkurenco, enake, če bi ta opravil svojo analizo ob upoštevanju teh členov.

34 Na drugi strani Komisija za gospodarske subjekte, ki so domnevne žrtve kršitve, ne more biti pritožbeni organ, ki lahko za nične razglasi odločbe nacionalnih organov, s katerimi ni bilo ugodeno njihovi pritožbi. Za nadzor nad sklepi organov, pristojnih za konkurenco v državah članicah, so namreč pristojna samo nacionalna sodišča, ki imajo ključno vlogo pri uporabi pravil Unije o konkurenci (glej v tem smislu sodbo z dne 21. januarja 2015, easyJet Airline/Komisija, T-355/13, EU:T:2015:36, točka 20).

2 — Navedene so le točke te sodbe, za katere Splošno sodišče meni, da je njihova objava koristna.

[…]

Drugi tožbeni razlog: trditev, da so nacionalna sodišča in organi bolj primerni za obravnavo vprašanj, ki se postavljajo. […]

52 Tretjič, tožeča stranka trdi, da bi morala Komisija, glede na to, da še nima izkušenj v zvezi z zmožnostmi hrvaških nacionalnih sodišč za obravnavanje take zadeve, ker je Republika Hrvaška razmeroma nova članica Unije, to zadevo bolj poglobljeno preučiti, zlasti zato, ker nobeno od nacionalnih sodišč še ni uporabilo konkurenčnega prava Unije.

53 Poudariti je treba, da je Republika Hrvaška lahko pristopila k Uniji šele potem, ko je izpolnila politična in ekonomska merila ter obveznosti, ki jih imajo države kandidatke za pristop, kot jih je Evropski svet opredelil 21. in 22. junija 1993 v København (Danska). V skladu s temi merili se od držav članic zahteva zlasti zmožnost prevzemanja obveznosti na podlagi članstva, predvsem zmožnost učinkovitega izvajanja pravil, standardov in politik, ki tvorijo zakonodajo Unije.

54 Zato zmožnost hrvaških sodišč, da uporabijo pravo Unije, načeloma ne more biti omajana.

55 V tem primeru je treba ugotoviti, da tožeča stranka ni predložila nobenega natančnega dokaza za nezmožnost hrvaških sodišč za presojo zadevnega položaja. […]

Tretji tožbeni razlog: vpliv na delovanje notranjega trga. […]

Okoliščina, da Komisija obravnava druge pritožbe v zvezi z isto zadevo. […]

Stroški […]

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (sedmi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. Družbi Trajektna luka Split d.d. se naloži plačilo stroškov.

Van der Woude Ulloa Rubio Marcoulli

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourgu, 30. septembra 2016.

Podpisi